

gaaet paa. Denne Betragtning, som N. K. Kristensen gentagende har ført frem, var ogsaa Bankinspektørens, og den var raa-dende hos alle dem, der ved Rekonstruk-tionen i 1925 beskæftigede sig med denne Sag. Man sagde: Ja, vel er der Tvivl om det juridiske, men der kan ikke være mindste Tvivl om det moralske, og det er da ogsaa i denne Forbindelse meget betegnende, at hverken den nuværende Minister eller Bank-inspektør nærer nogen Tvivl, naar de hen-vender sig til Arbejderne angaaende Arbej-dernes Landsbank, hvor der virkelig heller ikke er nogen som helst juridisk Forplig-telse til, at Arbejderne skal betale, hvis der er sket noget Tab, ikke mindste juridiske Forpligtelse; alle, som har haft med denne Sag, at gøre, saavel Bankinspektøren som den nuværende Minister, gaar sikkert ud fra, at selvfølgelig bliver denne Sag bragt i Or-den, og kan man anvende denne Betragt-ning overfor Arbejderne, var det vel ikke uberettiget ogsaa at anvende den overfor Gaardmændene; at Ligestillingen ikke gen-nemføres, er virkelig ikke Arbejdernes Skyld eller min Skyld eller Bankinspektørens Skyld, det maa være Gaardmændenes Skyld.

Den højtærede Minister talte nogle Ord om Erklæringen af 16. Oktober 1923 og mente, at ved at fremdrage den rettede jeg en Anklage mod Bankinspektøren. Nej, jeg har hverken tænkt at rette Anklage mod den ene eller den anden, jeg har blot udtalt min Forundring over, at den højtærede Minister, der interesserede sig for Andels-banksagens fulde Opklaring, ganske har ladet den Epoke ligge, der sluttede den 16. Oktober 1923. Det er dette Faktum, jeg har peget paa. Jeg ved særdeles vel, hvad den Erklæring var, det var en Erklæring, som dækkede Ministerens Afgørelse med en Fortolkning vedrørende Bankloven.

Den højtærede Minister syntes ilde berørt over det, man har lagt ind i hans Henvendelse til Finansudvalget med de saakaldte fortrolige Meddelelser. Han siger: Disse fortrolige Meddelelser var ikke afgørende for min Opfattelse. Ja, men naar de ikke var afgørende for Ministerens Opfattelse, var Henvendel-sen til Finansudvalget fuldkommen over-flødig, upaakrævet og skadelig, saa kunde Ministeren ganske være blevet derfra; naar disse fortrolige Meddelelser ikke var af-gørende, havde det ingen Betydning at komme der, saa maa der have været en anden Grund til at komme med dem, og jeg er, som jeg før har sagt, ikke i Tvivl om — jeg siger altid Sandheden og Meningen, som jeg følger den —, at det var for at give

Mulighed for, at der kunde sprede sig Rygter om, at der ogsaa var noget galt med Arbej-dernes Landsbank. Derom er der ikke mindste Tvivl, lad os blot ikke spille Ko-medie med hinanden, højtærede Minister! Fem Minutter efter, at Finansudvalgets Møde var sluttet, hviskedes der i talrige Kroge her i Bygningen, og 10 Minutter efter mødte Journalister hos mig og sagde: Hvad var det? Det var da en kedelig Historie. Saa vidste man det i stor Udstrækning. Op ad Dagen vidste man endnu mere, maaske meget mere, end der var sagt, og hvis alt havde faaet Lov til at forløbe normalt, ved vi, hvordan det var forløbet, saa havde „Berlingske Tidende“ næste Dag bragt Nyheden og Indiskretionen, og der-efter havde Bladene om Eftermiddagen sagt: Saadan staar der i „Berlingske Tidende“, der maa altsaa være noget galt, og Provins-pressen vilde med alle Tegn paa Sorg og Bekymring have udbredt Forlydendet, og først saa var Socialdemokratiet kommet og havde sagt: Det er Vrøvl og Passiar det hele. Vi foretrækker imidlertid at komme straks; da vi herude hørte, hvorledes Snak-ken gik, foretrak vi at tage Tyren ved Hornene, og det maa Ministeren vente, at vi gør, hver Gang han begaar lignende Handlinger som dem, han her begik.

Den højtærede Minister mindedes de gamle Historier, og det var meget tilfreds-stillende at høre ham betegne det, der fore-gik i Andelsforsikringsselskabet „Tryg“, som Svindlerier. Ministeren gik derind, siger han, i 1913, og han vedgik ogsaa, at der i hans Tid var sket Opskrivning af en Ejendoms Værdi med de 90 000 Kr., men det var selv-følgelig forsvarligt. Ja, hvem kunde vide det, den Gang det skete? Han fortæller, at Aaret efter solgte man Ejendommen og fik disse 90 000 Kr. ind, men hvem kunde vide det, i det Øjeblik man opskrev Ejen-dommen med de 90 000 Kr.? Hvem kunde vide, da man opskrev Ejendommene i Faaborg, at de ikke et Aar efter kunde sælges til de opskrevne Værdier? Ingen kunde selvfølgelig vide dette mere, end den højtærede Handelsminister som Direktør for „Tryg“ kunde vide, hvad der vilde ske et Aar efter, og i hvert Fald er der da Folk, som har en lidt anden Opfattelse af, hvad der foregik i Aarene 1914—15 i „Tryg“, end den, vi i Dag har hørt. Jeg minder om, at et tidligere Medlem af dette Ting, Direktør Gamborg, den Gang har afgivet en meget sigende og kategorisk Erklæring, hvori han i stærke Udtryk stempler de Regnskaber, der blev aflagt i den paagældende Tid.

Dernæst oplyste den højtærede Minister,